

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/82/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812203218
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7812203218.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobkyne : Y. L., W. Q. Č. XXX, zastúpenej JUDr. Máriou Ďurajovou, advokátkou, so sídlom v Rožňave, Námestie 1. mája 11, proti žalovanej : Y. L., W. Q. Č. XXX, zastúpenej JUDr. Hedvigou Gallovou, advokátkou, so sídlom v Rožňave, Čučmianska dlhá č. 45, v konaní o 3.000 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 10C/59/2012-49 zo dňa 26. novembra 2012

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom č.k. 10C/59/2012-49 zo dňa 26. novembra 2012 zaviazal žalovanú uhradiť žalobkyňi 3.000 € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 16.10.2008 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zaviazal žalobkyňu uhradiť žalovanej trovy konania vo výške 907,27 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku platbou u právnej zástupkyne žalovanej JUDr. Hedvigy Gallovej. Rozhodol, že štát nemá právo na náhradu trov konania.

Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia 11.385,51 € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 16.10.2008 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že v čase, keď bola zapísaná ako vlastníčka nehnuteľností na LV č. XX O. Ú. W., vynaložila investície na tieto nehnuteľnosti, ktorých náhrady sa domáha v tomto konaní od vlastníčky - žalovanej. Uznesením č.k. 6C/36/2009-35 zo dňa 2.4.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26.4.2012, súd konanie v časti o zaplatenie 8.385,51 € s 9 % úrokom z omeškania od 16.10.2008 do zaplatenia zastavil na základe späťvzatia žaloby v tejto časti žalobkyňou a v prevyšujúcej časti návrh vylúčil na samostatné konanie, t.j. pokiaľ ide o zaplatenie sumy 3.000 € s 9 % úrokom z omeškania.

Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že na základe darovacej zmluvy zo dňa 28.10.2002, ktorej vklad bol povolený dňa 31.10.2002, uzavretej medzi darcom L. O. a žalovanou Y. L., žalovaná nadobudla nehnuteľnosti zapísané na LV č. 20, katastrálne územie Bohúňovo, a to rodinný dom súpisné č. 28 a príslušené pozemky. Listom zo dňa 29.7.2003 L. O. vyzval žalovanú na vrátenie daru podľa § 630 Obč. zák. a dňa 8.8.2003 odstúpil od darovacej zmluvy, čo bolo evidované v katastri nehnuteľností pod V 1592/2003. Následne L. O. uzavrel dňa 29.9.2003 darovaciu zmluvu ohľadne nehnuteľností zapísaných na LV č. XX O. Ú. W. so žalobkyňou a vklad vlastníckeho práva bol povolený pod V1813/03 dňom 4.11.2003. Rozsudkom Okresného súdu Rožňava č.k. 12C/43/2004-162 zo dňa 28.9.2005, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 1.4.2008, bolo určené, že vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XX O. Ú. W. je žalovaná Y. L.. Z faktúry č. 33/2003 zo dňa 15.12.2003 vzal súd za preukázané, že L. P. žalobkyňi fakturoval sumu 343.300,- Sk za vykonané stavebné práce na rodinnom dome v Bohúňove č. 28 v mesiacoch september až december 2003 podľa súpisu. Zo súpisu vykonaných prác zo dňa 10.12.2003 vyplýva, že boli vykonané búracie práce a odvoz sute v hodnote 101.500,- Sk, murovanie obvodových stien v hodnote 20.400,- Sk, murovanie priečok v hodnote 12.000,- Sk, vloženie 7 kusov okien v hodnote 8.400,- Sk, vloženie 5 kusov dverí v hodnote 7.500,- Sk, betónovanie podlahy

a schodov v hodnote 36.000,- Sk, výmena elektrického vedenia v hodnote 25.000,- Sk, omietanie v hodnote 52.500,- Sk a vybudovanie žumpy v hodnote 80.000,- Sk. Z príjmového dokladu zo dňa 3.9.2003 vzal súd za preukázané, že L. P. prijal od žalobkyne zálohu na stavebné práce vo výške 100.000,- Sk. Z príjmového dokladu z 15.12.2003 vzal súd za preukázané, že L. P. prijal od žalobkyne 243.300,- Sk ako úhradu za vyššie uvedenú faktúru. Zo znaleckého posudku č. 78/2010 G.. W. S. vzal súd za preukázané, že celkové zhodnotenie nehnuteľností pri porovnaní stavu k 28.9.2002 a ku dňu 24.11.2010 predstavuje 5.908,66 €. Znalec uviedol, že ak žalobkyňa zrealizovala všetky tvrdené rekonštrukčné práce, zhodnotila nehnuteľnosť o sumu 5.908,66 €. Ak žalovaná zrealizovala ňou tvrdené rekonštrukčné práce od 28.10.2002 do 29.7.2003, podľa záverov znalca zhodnotila nehnuteľnosť o 2.585,43 €. Nakoľko žalobkyňa aj žalovaná uvádzali takmer rovnaké práce, ktoré vykonali na nehnuteľnostiach, podľa záverov znaleckého posudku nie je možné jednoznačne určiť výšku zhodnotenia nehnuteľností žalobkyňou. Žalobkyňa navyše uvádzala práce pri vybudovaní žumpy a výmene okien s izolačným dvojsklom, ostatné práce uvádza tak žalobkyňa aj žalovaná, len ich realizácia mala byť v inom časovom období. Práce podľa znalca realizované boli, ale nebolo možné určiť časové obdobie, kedy k realizácii došlo, nakoľko sa jedná o malé časové rozdiely. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že ak celkové zhodnotenie nehnuteľností pri stavebnej činnosti oboch účastníčok konania predstavuje 5.908,66 € a stavebné činnosti žalovanou zhodnocujú nehnuteľnosť o 2.585,43 €, žalobkyňa musela zhodnotiť nehnuteľnosti najmenej o 3.323,23 € (5.908,66 € - 2.585,43 €). Ak teda žiadala vydať bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo na strane žalovanej z titulu vykonaných rekonštrukčných prác vo výške 3.000 €, jej žalobe vyhovel, nakoľko žalovaná sa bezdôvodne obohatila najmenej o 3.000 € tým, že stavebnou činnosťou žalobkyne stúpila hodnota nehnuteľností, ktoré sú v jej vlastníctve. Právne pritom posudzoval vec podľa ust. §§ 451 ods. 1,2, 456 a 457 Obč. zák.. Konštatoval, že v prejednávanej veci došlo na strane žalovanej k získaniu majetkového prospechu plnením z právneho dôvodu, ktorý tu síce spočiatku existoval, ale dodatočne odpadol. Vyplýva to z tej skutočnosti, že žalobkyňa sa stala vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XX katastrálne územie W.E. na základe darovacej zmluvy zo dňa 29.9.2003 a vlastníčkou bola až do 1.4.2008, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Rožňava č.k. 12C/43/2004-162 zo dňa 28.9.2005, ktorým bolo určené, že žalovaná je vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XX katastrálne územie W.. V období, keď svedčilo vlastnícke právo žalobkyne, vykonala rekonštrukčné práce na nehnuteľnostiach, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, pričom pokiaľ ide o výšku tohto zhodnotenia, vychádzal súd zo záverov znaleckého posudku po zohľadnení zhodnotenia nehnuteľností žalovanou vo výške 2.585,43 €. Rozdiel celkového zhodnotenia nehnuteľností a zhodnotenia nehnuteľností žalovanou 3.323,23 € predstavuje zhodnotenie nehnuteľností žalobkyňou. Súd neprihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovanou, nakoľko najskôr sa žalobkyňa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej dňa 1.4.2008, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Rožňava o určení vlastníckeho práva v prospech žalovanej, pričom žalobu podala na súd dňa 1.4.2009. Námietku premlčania pritom posudzoval podľa ust. § 107 Obč. zák. a konštatoval, že vzhľadom na ust. § 107 ods. 3 Obč. zák. sa jedná o prípad, keď žalobkyňa stratila vlastnícke právo vyslovením určujúceho výroku v prospech žalovanej, a teda jej zhodnotenie nehnuteľností bolo len jednostranné, pričom vlastnícke právo pre žalovanú sa nemohlo premlčať. Neprihliadol taktiež na námietku započítania, nakoľko žalovaná len uviedla, že do výšky nároku žalobkyne si započítala náhradu škody titulom ušlého obvyklého nájomného za užívanie nehnuteľností žalobkyňou, pričom svoj nárok nevyčíslila a ani neuviedla obdobie, za ktoré si uplatňuje náhradu škody a neuviedla ani podstatné zložky zodpovednosti žalobkyne za škodu, ako sú tieto uvedené v ust. § 420 ods. 1 a § 442 Obč. zák.. Zároveň nepreukázala ani protiprávne konanie žalobkyne, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody, ktorú ani nevyčíslila.

O úrokoch z omeškania rozhodol v zmysle ust. § 517 ods. 2 Obč. zák.. Žalovaná sa dostala do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia po tom, ako ju žalobkyňa písomne vyzvala na vydanie bezdôvodného obohatenia a keďže ju vyzvala na vrátenie skôr, ako si uplatnila úrok z omeškania, bolo jej možné tento úrok priznať od 16.10.2008 do zaplatenia.

O trovách štátu súd rozhodol podľa ust. § 148 ods. 1 O.s.p.. Žalobkyňa bola v konaní oslobodená od platenia súdnych poplatkov a žalovaná bola vo väčšom rozsahu úspešná, preto súd účastníckam neuložil povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vznikli štátu vyplatením znaleckého.

O trovách konania účastníkov súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 146 ods. 2 O.s.p..

Predmetom konania bolo pôvodne zaplatenie sumy 11.385,51 €. Žalobkyňa počas konania zobrala žalobu čo do sumy 8.385,51 € späť a v tejto časti by bola povinná nahradiť žalovanej trovy konania v súlade s ust. § 146 ods. 2 prvej vety O.s.p., nakoľko k späťvzatiu žaloby nedošlo pre správanie sa žalovanej, a teda žalobkyňa zavinila, že konanie sa muselo zastaviť. Vo zvyšnej časti bola žalobkyňa úspešná ohľadom sumy 3.000 € s príslušenstvom. Takto žalobkyňa bola v konaní úspešná vo výške 26 % a neúspešná v rozsahu 74 %, a teda celkový úspech žalovanej takto predstavuje 48 % a v tomto rozsahu súd priznal žalovanej náhradu trov konania proti žalobkyni.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolanie obe účastníčky konania.

Žalobkyňa napadla výrok rozsudku, ktorým bola zaviazaná na náhradu trov konania žalovanej a navrhla napadnutý výrok rozsudku zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia žalovanou záviselo od znaleckého posudku a žalobkyňa upravila svoj návrh potom, ako jej boli známe závery znaleckého posudku tak, že žalobu nad sumu 3.000 € s príslušenstvom vzala späť. Po späťvzati žaloby už žalovaná úspech v konaní vôbec nemala, a preto je nespravodlivé priznať úspešnosť z hľadiska priznania trov konania žalovanej. Po späťvzati žaloby bola žalobkyňa už v plnom rozsahu úspešná, a preto by mala mať nárok na náhradu všetkých vynaložených trov konania. Uplatnila si aj náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaná podala odvolanie proti vyhovujúcej časti rozsudku, ako aj proti výroku o trovách konania a rozsudok navrhla v napadnutom rozsahu zmeniť, žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať jej náhradu trov celého konania. Uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p., t.j. súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na to, že k darovaniu nehnuteľností žalobkyni darcom došlo napriek tomu, že žalovaná listom vyslovila svoj nesúhlas s jednostranným odstúpením od darovacej zmluvy a upozornila darcu, že danú vec bude riešiť aj súdnou cestou, za ktorého stavu je nelogické, aby žalobkyňa do týchto nehnuteľností investovala vysoké finančné obnosy, s ktorými v skutočnosti ani nedisponovala. Nesúhlasila ani so spôsobom vyčíslenia bezdôvodného obohatenia tak, ako bolo realizované súdom prvého stupňa. Zo znaleckého posudku vyplynulo celkové zhodnotenie nehnuteľností sumou 5.908,66 € pri stavebnej činnosti oboch účastníčok, pričom súdny znalec nevedel jednoznačne určiť, v ktorom období boli jednotlivé stavebné práce vykonávané, a tak porovnával hodnotu nehnuteľností pred začatím rekonštrukčných prác a hodnotu nehnuteľností ku dňu ohliadky predmetných nehnuteľností. Zároveň vypočítal zhodnotenie nehnuteľností prácami, ktoré označila žalobkyňa aj žalovaná a tieto práce vyčíslil tak, že u žalovanej určil sumu stavebných prác sumou 2.585,43 €, a tak hodnotu stavebných prác žalobkyňou vyčíslil sumou 3.323,23 €. Spochybnila výpoveď svedka Gejzu Milka vzhľadom na nezrovnalosti v (jeho) ním predložených daňových dokladoch a namietala aj nesprávne vyhodnotenie vykonaného dokazovania v otázke vykonania stavebných prác, keďže súd napriek výpovediam svedkov uznal stavebné práce, ktoré v podstate nikdy na nehnuteľnosti vykonané neboli. Nakoniec namietala, že súd sa nevyporiadal ani s jej započítacou námietkou na zaplatenie náhrady škody titulom ušlého obvyklého nájomného za užívanie nehnuteľností žalobkyňou, a to vo výške priznaného bezdôvodného obohatenia, t.j. 3.000 €. Jednoznačne bolo preukázané, že žalobkyňa užívala nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej, obývala ich a zároveň do dnešného dňa je v nich zriadené sídlo jej spoločnosti Safari tour s.r.o., Bohúňovo č. 28. Nakoniec namietala aj rozhodnutie o trovách konania, ktoré jej boli priznané iba v rozsahu 48 %.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhla rozsudok vo vyhovujúcom výroku potvrdiť ako vecne správny a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Poukázala na to, že žalovaná na preukázanie svojich tvrdení nepredložila žiadne relevantné dôkazy, pričom na druhej strane žalobkyňa predložila listinné dôkazy preukazujúce vykonanie stavebných prác. Pokiaľ ide o svojpomocne vykonávané práce žalobkyňou, za tieto nepožadovala náhradu a neboli predmetom žaloby.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne zotrvala na stanovisku, ktoré písomne prezentovala vo svojom odvolaní voči rozsudku.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobkyne i žalovanej ako podané včas a oprávnenými osobami bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1,3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2

písm. d/ a f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok je potrebné zrušiť podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p..

Súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, čím je naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. a je daný dôvod pre jeho zrušenie v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p..

Žalobkyňa sa žalobou domáha zaplatenia sumy 3.000 € titulom investícií do nehnuteľností vo vlastníctve žalovanej ako účelne vynaložených nákladov po dobu, keď bola ich „vlastníčkou“ (správne oprávnenou držiteľkou - poznámka odvolacieho súdu), a to v rozsahu zodpovedajúcom zhodnoteniu veci (nehnuteľnosti) ku dňu jej vrátenia žalovanej, t.j. ku dňu 1.4.2008, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Rožňava č.k. 12C/43/2004-162 zo dňa 28.9.2005 o určení vlastníckeho práva žalovanej k sporným nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XX O. Ú. W..

Účastníkmi vyššie uvedeného konania sp. zn. 12C/43/2004 na Okresnom súde Rožňava boli tak žalobkyňa, ako i žalovaná v tomto konaní, ale v opačnom procesnom postavení. Ako prejudiciálnu otázku súd v tomto vyššie uvedenom konaní riešil otázku platnosti darovacej zmluvy uzavretej dňa 28.10.2002 medzi L. O. a žalovanou, ako aj platnosť odstúpenia L. O. od tejto darovacej zmluvy uzavretej so žalovanou Y. L. a dospel k záveru, že darovacia zmluva zo dňa 28.10.2002 medzi L. O. a žalovanou bola uzavretá platne a zákonné dôvody pre odstúpenie od darovacej zmluvy neboli naplnené, odstúpenie bolo preto neplatné a následne došlo k uzavretiu absolútne neplatnej darovacej zmluvy medzi L. O. a žalobkyňou Y. L. dňa 29.9.2003.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa sa nikdy nestala vlastníčkou predmetných nehnuteľností (a žalovaná ňou nikdy neprestala byť), nepochybne však vzhľadom na okolnosti preukázané vykonaným dokazovaním bola žalobkyňa v období, v ktorom tvrdí svoje vlastníctvo (od 4.11.2003 do 1.4.2008) ich oprávnenou držiteľkou v zmysle ust. § 130 ods. 1 Obč. zák..

Na základe darovacej zmluvy uzavretej s L. O. dňa 29.9.2003, ktorej vklad bol povolený dňa 4.11.2003 a od ktorého dňa bola žalobkyňa v katastri nehnuteľností vedená ako vlastníčka sporných nehnuteľností, sa totiž žalobkyňa oprávnene domnievala, že je ich vlastníčkou a nakladala s nimi ako s vlastnou vecou. Tieto nehnuteľnosti teda zhodnotila oprávnene sa domnievajúc, že je ich vlastníčkou. Ku strate dobrej viery došlo právoplatným rozhodnutím súdu o určení, že vlastníkom veci je žalovaná (1.4.2008).

Za tejto situácie súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, ak žalobou uplatnený nárok neposúdil podľa ust. § 130 ods. 3 Obč. zák. ako nárok oprávneného držiteľa na náhradu nákladov účelne vynaložených na vec počas oprávnenej držby, ale podľa ust. § 451 a nasl. Obč. zák. ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol.

Bezdôvodné obohatenie je jedným z právnych dôvodov vzniku záväzku. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vzniká, ak k vráteniu neoprávnene získaných majetkových hodnôt nemôže dôjsť v rámci konkrétneho právneho vzťahu medzi účastníkmi podľa príslušných ustanovení, ktoré sa na daný právny pomer vzťahujú a ak neprichádza do úvahy ani zodpovednosť za škodu.

Záväzok z bezdôvodného obohatenia vzniká len v prípade, že medzi účastníkmi neexistuje iný právny vzťah, v ktorého rámci zvláštna právna norma ukladá povinnosť smerujúcu k rovnakému cieľu. O bezdôvodné obohatenie teda nejde, ak je povinnosť plniť daná na základe iného ustanovenia zákona, akým je napríklad aj ust. § 130 ods. 3 Obč. zák..

Okrem skutkových podstát bezdôvodného obohatenia uvedených v § 451 a § 454 obsahuje Občiansky zákonník aj ďalšie špecifické skutkové podstaty, upravené v súvislosti s rôznymi právnymi inštitútmi, napríklad aj v súvislosti s riešením vzťahu medzi oprávneným držiteľom a vlastníkom ohľadne investícií do (oprávnene) držanej veci.

Špeciálna úprava jednotlivých prípadov bezdôvodného obohatenia má vždy prednosť pred všeobecnou úpravou.

Ak je držiteľom so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená (§ 130 ods. 1 Obč. zák.).

Ak zákon neustanovuje inak, má oprávnený držiteľ rovnaké práva ako vlastník, najmä má tiež právo na plody a úžitky z veci po dobu oprávnenej držby (§ 130 ods. 2 Obč. zák.).

Oprávnený držiteľ má voči vlastníkovi nárok na náhradu nákladov, ktoré účelne vynaložil na vec po dobu oprávnenej držby, a to v rozsahu zodpovedajúcom zhodnoteniu veci ku dňu jej vrátenia. Obvyklé náklady súvisiace s údržbou a prevádzkou sa však nenahrádzajú (§ 130 ods. 3 Obč. zák.).

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že oprávnený držiteľ má voči vlastníkovi nárok na náhradu nákladov, ktoré účelne vynaložil na vec po dobu oprávnenej držby, a to v rozsahu zodpovedajúcom zhodnoteniu veci ku dňu jej vrátenia (vlastníkovi). Výšku nároku oprávneného držiteľa nie je možné určiť skôr, než je vec vrátená vlastníkovi, lebo až od tohto okamihu je zrejماً výška držiteľovho nároku. Právo držiteľa teda možno uplatniť až v okamihu vrátenia veci. Premlčacia doba ohľadne práva oprávneného držiteľa na náhradu nákladov začína plynúť deň po vydaní predmetu držby. Oprávnený držiteľ, na rozdiel od držiteľa neoprávneného, nemôže však žiadať náhradu obvyklých nákladov súvisiacich s (bežnou) údržbou a prevádzkou veci. V prípade, že by v dôsledku údržby došlo k podstatnejšiemu zhodnoteniu veci, má však právo na náhradu účelne vynaložených nákladov v rozsahu zhodnotenia veci.

V prejednávanej veci vychádzajúc z vyššie citovaného zákonného ustanovenia bude preto úlohou súdu v ďalšom konaní v prvom rade ustáliť okamih, ku ktorému došlo k vráteniu nehnuteľností žalobkyňou žalovanej (tento okamih nemusí byť zhodný s okamihom právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 12C/43/2004, ak v tom čase fakticky užívala nehnuteľnosti ešte žalobkyňa), keďže tvrdenia oboch účastníkov v tomto smere sú rozporné a ani predložené listinné dôkazy nedávajú jednoznačnú odpoveď na túto otázku. Žalovaná listami zo dňa 1.7.2008 a ešte aj 17.9.2008 vyzývala žalobkyňu na sprístupnenie nehnuteľností a aj na pojednávaní dňa 4.10.2010 tvrdila, že je jej bránené v užívaní nehnuteľností, čo však žalobkyňa popierala a poukazovala na svoj list z 10.7.2008, ktorým žalovanej oznamuje, že nehnuteľnosti neužíva a od právoplatnosti rozsudku s nimi nedisponuje. Po ustálení okamihu, ku ktorému došlo k vráteniu nehnuteľností žalovanej, bude úlohou súdu určiť rozsah zhodnotenia nehnuteľností žalobkyňou k tomuto okamihu. Znalec G. W. S. v znaleckom posudku 78/2010 určil zhodnotenie nehnuteľností ku dňu 24.11.2010, preto ak súd ustáli iný rozhodujúci okamih vrátenia veci žalovanej (iný dátum než 24.11.2010), bude potrebné v tomto smere vypočítať znalca, prípadne doplniť znalecké dokazovanie na určenie zhodnotenia nehnuteľností žalobkyňou ku dňu vrátenia veci.

Až po doplnení dokazovania vo vyššie naznačenom smere bude možné posúdiť, v akom rozsahu je žaloba dôvodná a vo veci opätovne rozhodnúť.

V novom rozhodnutí súd opätovne rozhodne o trovách celého konania účastníkov i štátu, vrátane trov tohto odvolacieho konania, pričom pri rozhodovaní o trovách konania účastníkov je súd povinný ex offa skúmať aj (ne)splnenie podmienok pre prípadné nepriznanie, resp. iba čiastočné priznanie náhrady trov konania podľa § 150 ods. 1 O.s.p. v prípade, ak povinnosť náhrady trov konania bude postihovať niektorú z účastníkov.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.